Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

24 септември 2019 година * [i]

[Текст, поправен с определение от 30 януари 2020 г.]

„Марка на Европейския съюз — Производство за обявяване на недействителност — Словна марка на Европейския съюз „Crédit Mutuel“ — Абсолютни основания за отказ — Описателен характер — Липса на отличителен характер — Отличителен характер, придобит чрез използване — Насрещна жалба — Член 7, параграф 1, букви б) и в) и параграф 3 от Регламент (ЕС) 2017/1001 — Член 59, параграф 1, буква а) и параграф 2 от Регламент 2017/1001“

По дело T–13/18

Crédit Mutuel Arkéa, установено в Релек Керуон (Франция), за което се явяват A. Casalonga, F. Codevelle и C. Bercial Arias, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява D. Hanf, в качеството на представител,

ответник,

другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Confédération nationale du Crédit mutuel, установена в Париж (Франция), за която се явяват B. Moreau-Margotin и M. Merli, адвокати,

с предмет жалба срещу решението на пети апелативен състав на EUIPO от 8 ноември 2017 г. (преписка R 1724/2016-5), постановено в производство за обявяване на недействителност със страни Crédit Mutuel Arkéa и Confédération nationale du Crédit mutuel,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. Prek, председател, E. Buttigieg (докладчик) и B. Berke, съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 15 януари 2018 г.,

* Език на производството: френски.

предвид писмения отговор на EUIPO, подаден в секретариата на Общия съд на 29 март 2018 г.,

предвид писмения отговор на встъпилата страна, подаден в секретариата на Общия съд на 29 март 2018 г.,

предвид насрещната жалба на встъпилата страна, подадена в секретариата на Общия съд на 29 март 2018 г.,

предвид писмения отговор на жалбоподателя по насрещната жалба, подаден в секретариата на Общия съд на 2 август 2018 г.,

предвид писмения отговор на EUIPO по насрещната жалба, подаден в секретариата на Общия съд на 29 май 2018 г.,

предвид писмените въпроси на Общия съд към страните и техните отговори, подадени в секретариата на Общия съд на 1 и 4 февруари 2019 г.,

след съдебното заседание от 26 февруари 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, Crédit Mutuel Arkéa, е кооперативна и взаимоспомагателна банка.

2 Той е част от групата Crédit Mutuel, която е банково взаимоспомагателно обединение, организирано на три териториални нива (местно, регионално и национално) (наричано по-нататък „групата Crédit Mutuel“). Всяка местна каса на Crédit mutuel е длъжна да се присъедини към регионална федерация, а всяка федерация е длъжна да се присъедини към встъпилата страна — Confédération nationale du Crédit mutuel (Национална конфедерация на Crédit mutuel, наричана по-нататък „CNCM“), която е централен орган на мрежата съгласно членове L.512-55 и L.512-56 от френския Code monétaire et financier (Паричен и финансов кодекс, наричан по-нататък „CMF“). Банките, които са част от групата Crédit Mutuel, основно са структурирани около две самостоятелни и конкурентни групи — Crédit Mutuel Arkéa и CM11-CIC.

3 На 5 май 2011 г. встъпилата страна подава заявка за регистрация на марка на Европейския съюз в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) на основание Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1), изменен (заменен с Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 2017 г., стр. 1).

4 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „Crédit Mutuel“.

5 Стоките и услугите, за които се иска регистрацията, спадат по-специално към класове 9, 16, 35, 36, 38, 42 и 45 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г.

6 Знакът „Crédit Mutuel“ е регистриран като индивидуална марка на Европейския съюз на 20 октомври 2011 г. под номер 9943135, по-специално за посочените в точка 5 по-горе стоки и услуги.

7 На 26 февруари 2015 г. жалбоподателят подава искане за обявяване на недействителност на оспорваната марка за всички стоки и услуги, за които е била регистрирана, на основание по-специално член 52, параграф 1, буква а) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 59, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001), тъй като тази марка е била регистрирана в нарушение на член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент № 207/2009 (понастоящем член 7, параграф 1, букви б) и в) от Регламент 2017/1001).

8 С решение от 11 август 2016 г. отделът по отмяна отхвърля изцяло искането за обявяване на недействителност, като приема, от една страна, че оспорваната марка е описателна за част от посочените стоки и услуги, но че по отношение на тези стоки и услуги тя е придобила отличителен характер чрез използването ѝ, и от друга страна, че тази марка не е описателна по отношение на другите стоки и услуги, които не са част от банковата област.

9 На 20 септември 2016 г. на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 (понастоящем членове 66—71 от Регламент 2017/1001) жалбоподателят подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по отмяна в частта, в която, от една страна, е приел, че оспорваната марка не е описателна за някои стоки и услуги, и от друга страна, че е достигнал до извода, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ за стоките и услугите, по отношение на които е прието, че за тях тя е описателна.

10 В писмения си отговор от 16 февруари 2017 г. встъпилата страна иска от апелативния състав да отхвърли жалбата и да отмени решението на отдела по отмяна в частта, в която се приема, че оспорваната марка е описателна за някои стоки и услуги.

11 С решение от 8 ноември 2017 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) пети апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата.

12 На първо място, подобно на отдела по отмяна той приема, че съответните потребители се състоят, от една страна, от широк кръг потребители, които са относително наблюдателни и съобразителни, и от друга страна, от търговците, поне що се отнася до техническите или специализираните стоки и услуги. Освен това, що се отнася до някои услуги, като финансовите услуги или услугите, свързани с недвижими имоти, които според апелативния състав биха могли да имат значителни финансови последици за техните ползватели, той счита, че степента на внимание на потребителите, които са част от широкия кръг потребители, е висока. Той също така уточнява, че доколкото оспорваната марка е била съставена от френски думи, съответният потребител, който следва да се вземе предвид, е този, който владее френски език.

13 На второ място, апелативният състав приема, че изразът „взаимен кредит“ [crédit mutuel] се отнася до определен вид банкова дейност, предоставяна от взаимоспомагателни банки, чиито дейности са „[били] идентични с тези на така наречените „класически“ банки, въпреки че те не [преследват] една и съща цел, а именно реализирането на финансови печалби“. Ето защо апелативният състав счита, че доколкото с оспорваната марка се посочва, че стоките и услугите, за които се отнася, попадат в рамките на банковите дейности, тя е описателна по отношение на техния вид, предмет или предназначение.

14 На трето място, като изтъква общи мотиви за групи от стоки и услуги, той приема вследствие на това, че оспорваната марка е описателна и няма отличителен характер по отношение на следните стоки и услуги (наричани по-нататък „стоки и услуги от първата категория“), доколкото те се характеризират с достатъчно пряка и тясна връзка с банковата сфера:

– Клас 9: „Автоматични апарати, които се задействат с въвеждането на банкова карта, банкомати; банкови карти; карти с чип и по-специално карти с памет или с микропроцесор или с магнитна лента или с чип, съдържащ кредитни единици“;

– Клас 35: „Консултации, търговска информация или справки; оказване на помощ на търговски или промишлени предприятия, на представители на свободни професии, на занаятчии, на местни общности, на частни лица при осъществяването на тяхната дейност; професионални консултации в областта на търговията; икономически анализи, оценки, информация и прогнози; икономически, статистически и търговски сведения за финансовите, паричните и борсовите пазари, достъпни по-специално по телематичен път, чрез компютърни мрежи, по мрежите интернет, интранет и екстранет; услуги по абонамент за защитен уебсайт, предоставящ достъп до банкова, финансова и лична информация; управление на компютърни файлове, бази и банки с данни, електронните фирмени указатели в областта на банковия, финансовия, паричния и борсовия сектор; административно управление на финансови продукти, на портфейли с ценни книжа на борса, административно управление на портфейли с ценни книжа при поръчителство; услуги по одит на сметки и извлечения от сметки“,

– Клас 36: „Финансови сделки; парични сделки; банково дело; онлайн банкови услуги; управление на банкови сметки; управление на финансови портфейли; обслужване на кредитни/дебитни карти; борсово посредничество; финансови оценки (банки), данъчни оценки и експертизи; събиране на вземания; факторинг; емисии на пътнически чекове и кредитни писма; финансови, банкови, парични и борсови услуги, достъпни чрез телефонни мрежи и чрез компютърни комуникационни мрежи, получаване, изпълнение и предаване на ордери от името на трети лица (издатели и инвеститори) във връзка с един или няколко финансови инструмента; финансово управление на портфейли с ценни книжа; финансов анализ на пазарите на лихвени проценти, обменни курсове и акции; информационни и консултантски услуги в банковата и финансовата област; информационни и консултантски услуги във връзка с инвестиции и финансови вложения; услуги по инвестиране и извършване на финансови вложения; агенции за обмяна на валута, депозиране на ценности, депозити в сейфове; управление на имущество на състоятелни клиенти; услуги по отпускане на заеми; отдаване на лизинг; услуги, свързани със спестявания; операции и сделки на финансовите пазари; услуги по прехвърляне на средства; услуги по извършване на сигурни плащания; издаване и управление на акции, облигации и ПКИПЦК; банкова, финансова и парична информация, достъпни по-специално по телефон, по телематичен път, чрез компютърни мрежи, по мрежите интернет, интранет и екстранет“.

15 Подобно на отдела по отмяна той обаче приема, че в съответствие с член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001 встъпилата страна е представила доказателство, което е от естество да установи, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ за стоките и услугите от първата категория.

16 На четвърто място, той приема, че оспорваната марка няма описателен и отличителен характер за следните стоки и услуги (наричани по-нататък „стоки и услуги от втората категория“), доколкото те се характеризират с липсата на достатъчно специфична, пряка, тясна или ясна връзка с банковата сфера:

– Клас 9: „Автоматични апарати, задействани с вкарване на монета или жетон; магнитни, цифрови и оптични носители за записване, CD-ROM, вид[е]одискове; софтуер, по-специално софтуер за обработка на информация; онлайн информационен бюлетин“,

– Клас 16: „Печатни произведения; книги; специализирани издания; списания, вестници; хартиени листовки, проспекти от хартия, афиши, календари, самозалепващи се стикери, печатни рекламни материали, формуляри; бюлетини и печатни материали за абонаменти“,

– Клас 36: „Застрахователна дейност; сделки с недвижимо имущество; дейност на осигурителни фондове; посреднически услуги в областта на застраховането; изготвяне на финансови оценки (в областта на застраховането и недвижимите имоти); управление на движимо или недвижимо имущество; финансово спонсорство“,

– Клас 38: „Прехвърляне и разпространение на данни; прехвърляне на информация, достъпна чрез бази данни и чрез сървърни центрове за управление на компютърни или телематични бази данни; изпращане на информация чрез код за достъп до бази данни и до сървърни центрове за управление на компютърни или телематични бази данни“,

– Клас 42: „Услуги за защитено изтегляне на данни“;

– Клас 45: „Юридически услуги; адвокатски услуги; охранителни услуги с цел закрила на собственост и хора“.

Производството и исканията на страните

17 На 15 януари 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

18 Жалбоподателят иска по същество от Общия съд:

– да отмени частично обжалваното решение,

– да отхвърли насрещната жалба,

– да осъди EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

19 EUIPO иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да отхвърли насрещната жалба,

– да осъди жалбоподателя и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

20 Встъпилата страна иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да уважи насрещната жалба и да приеме, че оспорваната марка не е описателна и следователно е валидна,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

По предмета на жалбата по главното производство

21 В отговор на писмен въпрос на Общия съд и с оглед на довода на EUIPO във връзка с недопустимостта на жалбата в частта, в която се отнася до стоките „афиши, календари, самозалепващи се стикери“, спадащи към клас 16, жалбоподателят посочва, че жалбата му не се отнася до тези стоки. Това следва да се вземе предвид.

22 Освен това, що се отнася до „банково дело“, спадащо към клас 36, в жалбата си жалбоподателят изтъква, че оспорваната марка трябва да бъде обявена за недействителна по отношение на тези услуги, доколкото във Франция изразът „взаимен кредит“ представлява родово наименование, но също и правното наименование на вид банкова услуга, и следователно, че оспорваната марка е лишена от отличителен характер или поне е с описателен характер за посоченото „банково дело“.

23 EUIPO твърди, че подобно твърдение за нарушение е недопустимо, тъй като с оглед на извода на апелативния състав, припомнен в точка 14 по-горе, жалбоподателят цели Общият съд да се произнесе с потвърдително решение.

24 [Поправено с определение от 30 януари 2020 г.] В отговор на писмен въпрос на Общия съд жалбоподателят посочва, че в рамките на настоящата жалба не оспорва извода на апелативния състав относно описателния характер на оспорваната марка за стоките и услугите от първата категория, сред които е включеното в клас 36 „банково дело“, а само извода, че по отношение на тези стоки и услуги тя е придобила отличителен характер чрез използването ѝ. Това следва да се вземе предвид.

По предмета на насрещната жалба

25 EUIPO отбелязва, че с насрещната си жалба встъпилата страна иска от Общия съд да приеме, че оспорваната марка не е описателна за стоките и услугите от първата категория и следователно е валидна. Това искане, с което встъпилата страна иска от Общия съд да постанови декларативно съдебно решение, трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.

26 Насрещната жалба би била допустима само ако Общият съд е склонен да тълкува искането на встъпилата страна, в смисъл че в действителност с него се цели изменение на обжалваното решение, за да бъде отхвърлено искането за обявяване на недействителност на основание член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 и по отношение на стоките и услугите от първата категория, по отношение на които апелативният състав е стигнал до извода, че оспорваната марка е с описателен характер.

27 В писмото си от 4 септември 2018 г., с което иска да бъде проведено съдебно заседание, встъпилата страна посочва, че жалбата ѝ е насочена към изменение на обжалваното решение в частта, в която то се основава на погрешни съображения относно присъщия на оспорваната марка описателен характер.

28 В съдебното заседание, в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателят и EUIPO посочват, че не повдигат възражения срещу тълкуването на насрещната жалба, че с нея се цели изменение на обжалваното решение, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

29 Следва да се отбележи, че с това искане встъпилата страна следователно иска не само изменение на обжалваното решение, но и неговата отмяна (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., Advance Magazine Publishers/СХВП — Nanso Group (TEEN VOGUE), T-509/12, EU:T:2014:89, т. 16 и цитираната съдебна практика), искане, което следва от изтъкнатите доводи относно единствено основание по насрещната жалба, изведено по същество от нарушение на член 59, параграф 1, буква а) във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001.

По допустимостта на някои приложения към жалбата

30 В съдебното заседание EUIPO оттегля възраженията си относно допустимостта на приложения A.47 и A.49 към жалбата, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

По същество

31 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три основания. Първото основание по същество е изведено от нарушение на член 59, параграф 1, буква а) във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001. Второто и третото основание по същество са изведени от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001.

32 В рамките на насрещната жалба, подадена на основание член 182 от Процедурния правилник на Общия съд, встъпилата страна посочва едно-единствено основание, изведено по същество от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001.

33 Доколкото с единственото основание на насрещната жалба встъпилата страна оспорва извода на апелативния състав, че оспорваната марка е описателна и поради това не е отличителна по отношение на стоките и услугите от първата категория, това искане следва да се разгледа на първо място. На второ място, следва да се разгледа първото основание на жалбата по главното производство, изведено от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001, а на трето място следва да се разгледат заедно второто и третото основание от жалбата по главното производство, доколкото по същество те са изведени от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001.

По единственото основание на насрещната жалба, което по същество е изведено от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001

34 Встъпилата страна по същество изтъква, че оспорваната марка не е описателна и следователно е с отличителен характер по отношение на стоките и услугите от първата категория.

35 На първо място, тя оспорва значението за съответните потребители на възприетия от апелативния състав израз „взаимен кредит“.

36 В това отношение тя най-напред изтъква, че в речника „Larousse“ липсва определение на израза „взаимен кредит“, но споменаването му в посочения речник препраща към организацията на мрежата Crédit Mutuel, като встъпилата страна е неин централен орган.

37 Освен това посоченият израз не съставлявал родово наименование на стока или банкова услуга, доколкото не посочвал конкретен вид банкова услуга, а се възприемал от съответните потребители като отличителен знак, позволяващ да се определят стоките и услугите, обозначени с него, като произхождащи от CNCM или от мрежата Crédit Mutuel.

38 На второ място, според нея обстоятелството, че този израз е посочен в CMF, не му придава родов характер, за да обозначава по общ начин взаимоспомагателните банки или някоя от техните банкови дейности, тъй като от разпоредбите на CMF е видно, от една страна, че изразът „взаимен кредит“ не е точно определен и се използва единствено във връзка със CNCM и мрежата от взаимоспомагателни каси, и от друга страна, че този израз е запазен за CNCM и за неговите членове.

39 На трето място, встъпилата страна отбелязва, че историческите теории за взаимното подпомагане не оказват влияние върху възприемането от съответните потребители на оспорваната марка и че асоциацията, която оспорваната марка би могла да предизвика по отношение на определен вид взаимоспомагателни организации с оглед на посочените в насрещната жалба стоки и услуги, не е нито пряка, нито непосредствена.

40 Жалбоподателят и EUIPO оспорват доводите на встъпилата страна и искат единственото основание на насрещната жалба да бъде отхвърлено.

41 Както следва от точки 27 и 29 по-горе, встъпилата страна иска от Общия съд да отмени и измени обжалваното решение в частта, в която според него то се основава на погрешни съображения относно присъщия на оспорваната марка описателен характер.

42 В това отношение най-напред следва да се припомни, че съгласно член 59, параграф 1, буква а) от Регламент 2017/1001 марката на Европейския съюз се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до EUIPO, когато тя е била регистрирана в противоречие с разпоредбите на член 7 от посочения регламент.

43 Съгласно член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 се отказва регистрацията на „марките, които се състоят предимно от знаци или от означения, които могат да служат в търговската дейност за указване на вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или момента на производство на стоките или на предоставянето на услуга, или други характерни техни особености“.

44 Съгласно постоянната съдебна практика член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 преследва цел от общ интерес, която изисква означенията или знаците, описващи характерните особености на стоки или услуги, за които се иска регистрация, да могат да се използват свободно от всички. Следователно тази разпоредба не допуска такива знаци или означения да бъдат запазени въз основа на тяхната регистрация като марка само за едно предприятие (вж. решение от 23 октомври 2003 г., OHIM/Wrigley, C-191/01 P, EU:C:2003:579, т. 31 и цитираната съдебна практика).

45 Освен това съгласно член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 знаците или означенията, които могат да служат в търговската дейност за указване на характерните особености на стоката или услугата, във връзка с която се иска регистрация, се смятат за

негодни да изпълняват основната функция на марката, а именно да указва търговския произход на стоката или услугата, за да даде възможност на потребителя, който придобива обозначената с марката стока или получава обозначената с марката услуга, при последващо придобиване да направи същия избор, ако впечатленията му се окажат положителни, или да направи друг избор, ако са отрицателни (вж. решение от 12 юни 2007 г., MacLean-Fogg/СХВП (LOKTHREAD), T-339/05, непубликувано, EU:T:2007:172, т. 28 и цитираната съдебна практика).

46 От това следва, че за да попадне даден знак в забраната, посочена в споменатата в точка 43 разпоредба, той трябва да има достатъчно пряка и конкретна връзка с разглежданите стоки или услуги, която да е от естество да позволи на съответните потребители да възприемат незабавно и без други разсъждения описание на разглежданите стоки и услуги или на една от техните характерни особености (вж. решение от 12 юни 2007 г., LOKTHREAD, T-339/05, непубликувано, EU:T:2007:172, т. 29 и цитираната съдебна практика).

47 В това отношение трябва да се уточни, че с използването в член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 на израза „вида, качеството, количеството, предназначението, стойността, географския произход или момента на производство на стоките или на предоставянето на услуга, или други характерни техни особености“ законодателят на Европейския съюз посочва, от една страна, че тези думи трябва да бъдат считани за съответстващи на характерните особености на стоките или услугите, и от друга страна, уточнява, че този списък не е изчерпателен, поради което всяка друга характерна особеност на стоките или услугите може също да бъде взета предвид (решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, EU:C:2011:139, т. 49).

48 Избраното от законодателя понятие „характерна особеност“ подчертава обстоятелството, че визираните в посочената разпоредба знаци са само тези, които служат за обозначаване на свойство, лесно разпознаваемо от съответните потребители на стоките или услугите, за които се иска регистрация. Така не може да бъде отказана регистрация на знак на основание член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001, освен ако разумно може да се предположи, че той ще бъде действително разпознат от съответните потребители като описание на една от посочените характерни особености (вж. в този смисъл решение от 10 март 2011 г., Agencja Wydawnicza Technopol/СХВП, C-51/10 P, EU:C:2011:139, т. 50 и цитираната съдебна практика).

49 На последно място следва да се припомни, че преценката на описателния характер на един знак може да бъде направена само от гледна точка на разбирането, което имат за него заинтересованите потребители, от една страна, а от друга страна, от гледна точка на съответните стоки или услуги (вж. решение от 12 юни 2007 г., LOKTHREAD, T-339/05, непубликувано, EU:T:2007:172, т. 32 и цитираната съдебна практика).

50 При това положение следва да се прецени дали в обжалваното решение апелативният състав правилно е приел, че от гледна точка на съответните потребители словният знак „Crédit Mutuel“ е описателен за стоките и услугите от първата категория.

51 Най-напред, що се отнася до определянето на съответните потребители, следва да се констатира, че в точки 39 и 40 от обжалваното решение апелативният състав е приел, че стоките и услугите, за които се отнася оспорваната марка, са насочени не само към широкия кръг потребители, които са относително наблюдателни и съобразителни, но и към търговците, поне що се отнася до техническите или специализираните стоки и услуги. Според апелативния състав от последните се очаква да отделят по-голямо внимание в сравнение с широкия кръг потребители при договарянето на посочените услуги. Освен това, що се отнася до някои услуги като финансовите услуги или услугите, свързани с недвижими имоти, които могат да имат значителни финансови последици за техните ползватели, степента на внимание на потребителите, които са част от широкия кръг потребители, е по-скоро висока, когато извършват избора си. Освен това апелативният състав уточнява, че доколкото оспорваната

марка е била съставена от френски думи, съответният потребител, който следва да се вземе предвид, е този, който владее френски език. Определянето по този начин на съответните потребители, което не се оспорва от встъпилата страна, не е опорочено от грешка.

52 По-нататък, що се отнася до значението на думите, съставящи оспорваната марка, за така определените съответни потребители, като се прави позоваване на определението на думите „кредит“ и „взаимен“ в онлайн версията на речника „Larousse“ и на предоставените от жалбоподателя в потвърждение на това документи, апелативният състав е приел в точки 46 и 47 от обжалваното решение, че „добавянето [на тези думи] препраща към идеята за сътрудничество във финансовата област, изразяващо се основно в предоставянето и гарантирането на финансови кредити между няколко съдружници, обединени в рамките на едно и също образувание, определено като „взаимоспомагателно“, при което всеки ползвател е едновременно бенефициер и собственик“, и че следователно изразът „взаимен кредит“ препраща към определен вид банкова дейност, извършвана от взаимоспомагателни банки, чиито дейности са идентични с тези на така наречените „класически“ банки, въпреки те че не преследват една и съща цел, а именно реализирането на финансови печалби.

53 На последно място, предвид значението на израза „взаимен кредит“ апелативният състав в точка 48 от обжалваното решение стига до заключението, че оспорваната марка е описателна за стоките и услугите от първата категория, що се отнася до конкретния им вид, предмета и предназначението им, доколкото тя ясно препраща към тези стоки и услуги, като посочва, че те попадат в рамките на банковите дейности. Освен това в точка 73 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че оспорваната марка не позволява на съответните потребители да установят търговския произход на посочените стоки и услуги и следователно трябва да се счита за лишена от отличителен характер по отношение на тях.

54 За да оспори това заключение на апелативния състав, встъпилата страна изтъква, че възприетото от апелативния състав значение на израза „взаимен кредит“ по отношение на съответните потребители е неправилно.

55 В това отношение тя поддържа, първо, че в речника „Larousse“ липсва определение на израза „взаимен кредит“. Това обстоятелство обаче е ирелевантно, тъй като, както отбелязва апелативният състав в точка 41 от обжалваното решение, когато става въпрос за израз, речниците не споменават всички възможни комбинации от съответните термини. Ето защо апелативният състав правилно е заключил, че следва да се вземе предвид обичайното и очевидно значение на този израз.

56 Второ, следва да се отбележи, че противно на поддържаното от встъпилата страна, от обжалваното решение не следва нито че апелативният състав е приел, че съчетаването на словните елементи „кредит“ и „взаимен“ представлява родово наименование на дадена стока или банкова услуга, нито че е приел, че изразът „взаимен кредит“ посочва „конкретен вид банкова услуга“ в смисъл на определен вид заем в банковата практика. Като посочва, че оспорваната марка се позовава на „определен вид банкова дейност, предоставяна от взаимоспомагателните банки“, апелативният състав се основава на разликата между така наречената „класическа“ банка и „взаимоспомагателната“ банка, която няма същата цел, а именно реализирането на финансови печалби, но която извършва идентични банкови дейности (като услугите по предоставяне на заеми, кредити или финансиране).

57 От това следва, че изводът на апелативния състав относно значението за съответните потребители на израза „взаимен кредит“ не е опорочен от грешка.

58 Освен това този извод се подкрепя от съображенията на Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж, Франция), изложени в решението от 27 февруари 2018 г. (дело № 16/14398), представено на Общия съд от встъпилата страна в приложение към насрещната ѝ жалба. Посоченото

решение е постановено в рамките на спор по подадено от жалбоподателя искане за обявяване на недействителност на колективната френска марка, притежател на която е встъпилата страна, съставена от същите думи „кредит“ и „взаимен“ като оспорваната марка. Съгласно изложените от Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж) съображения в това решение, е видно, че в CMF, и по-специално в членове L.515-55 и R.512-20 се използва изразът „взаимен кредит“ за обозначаване на вид банкова дейност, състояща се в предлагането на банкови услуги, с които се прилагат принципите на взаимното кредитиране. Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж) допълва, че в това отношение е без значение фактът, че CMF не съдържа точно определение за взаимен кредит, тъй като използваните в CMF думи имат смисъл, свързан с определянето на предмета на взаимоспомагателните каси, и че в член R.512-20 от CMF се определят общите принципи на взаимния кредит, като наличието на нестопански характер, ограничаването на дейността на касите до определена териториална единица или до определена еднородна група от съдружници и установяването на тяхната отговорност. Така според Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж) видът банкова дейност, представляваща взаимният кредит, се определя от посочените общи принципи.

59 Значението, което Cour d'appel de Paris (Апелативен съд Париж) придава на израза „взаимен кредит“, съставляващ френската марка, чийто притежател е встъпилата страна, следователно съответства по същество на значението, което апелативният състав придава на същите думи, съставляващи оспорваната марка.

60 В това отношение следва да се припомни, че макар режимът на марките на Европейския съюз да е самостоятелна система, състояща се от съвкупност от норми и преследваща специфични за нея цели, която се прилага независимо от всяка една национална система, от съдебната практика следва също, че нито за страните, нито за Общия съд съществуват пречки да се ръководят в тълкуването на правото на Съюза от елементи, изведени от националната съдебна практика. Следователно, макар и да не са задължителни при прилагането на правото на марките на Европейския съюз, решенията на националните органи могат да бъдат взети предвид особено, както е в случая, за целите на преценката на значението за съответните потребители на думите, съставляващи оспорваната марка (вж. решение от 25 ноември 2014 г., UniCredit/СХВП, T-303/06 RENV и T-337/06 RENV, EU:T:2014:988, т. 91 и цитираната съдебна практика).

61 На следващо място, встъпилата страна оспорва извода на апелативния състав, че с оглед на своето значение за съответните потребители оспорваната марка е описателна за стоки и услуги, които са свързани с банковите дейности. Изтъкнатите в това отношение доводи от встъпилата страна обаче не могат да бъдат приети.

62 На първо място, що се отнася до довода ѝ, че изразът „взаимен кредит“ се възприема от съответните потребители като отличителен знак, позволяващ да се определят стоките и услугите, обозначени с него, като произхождащи от CNCM или от мрежата Crédit Mutuel, се налага изводът, че той попада в приложното поле на член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001, а не на член 7, параграф 1, буква в) от същия регламент, тъй като неговият анализ предполага да се преценят качествата, които оспорваната марка би могла да придобие чрез използването ѝ от съответните потребители, така че тя да определи разглежданите стоки и услуги като произхождащи от CNCM или от мрежата Crédit Mutuel. Ето защо подобен довод не може да се вземе предвид при преценката на присъщия описателен характер.

63 Второ, изтъкнатият от встъпилата страна факт, че използването на израза „взаимен кредит“ е регламентирано или дори запазено само за един икономически оператор, е ирелевантен при преценката на присъщия на оспорваната марка описателен характер или на отличителния ѝ характер. Всъщност това обстоятелство не влияе върху възприемането и разбирането от съответните потребители на израза „взаимен кредит“ като такъв по отношение на разглежданите стоки и услуги, а най-много би могъл да представлява релевантен елемент в

рамките на проверката дали оспорваната марка чрез използването си е придобила отличителен характер, който ѝ позволява да указва търговския произход на стоките и услугите, посочени като произхождащи от определен икономически оператор.

64 На трето място, що се отнася до довода на встъпилата страна, с който тя упреква апелативния състав, че се е основал на теориите за взаимното подпомагане, въпреки че те били ирелевантни при анализа на извършваното от съответните потребители възприемане, следва да се констатира, че от обжалваното решение не следва изрично, че апелативният състав се е основал на представените от жалбоподателя документи относно теориите за взаимното подпомагане, за да стигне до извода, че изразът „взаимен кредит“ препраща към определен вид банкова дейност, извършвана от взаимоспомагателните банки, нито пък, ако случаят е такъв, че тези документи са били определящи, за да се стигне до този извод.

65 При всички положения, въпреки че апелативният състав се е основал по-специално на посочените документи, за да потвърди извода си относно значението на израза „взаимен кредит“, следва да се отбележи, че теориите за взаимното подпомагане изразяват общите принципи, следвани от взаимоспомагателните банки, и по този начин са в подкрепа на извода на апелативния състав, че изразът „взаимен кредит“ обозначава определен вид банкова дейност, извършвана от взаимоспомагателните банки, чиито дейности са идентични с тези на така наречените „класически“ банки, въпреки че не преследват една и съща цел, а именно реализирането на финансови печалби. Ето защо следва да се отхвърли доводът на встъпилата страна, че теориите за взаимното подпомагане са без значение за анализа на възприемането от страна на съответните потребители на значението на думите, съставляващи оспорваната марка.

66 С оглед на всички гореизложени съображения изтъкнатото от встъпилата страна единствено основание следва да се отхвърли, а следователно и насрещната жалба.

По първото основание от жалбата по главното производство, изведено от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001

67 С оглед на уточненията, припомнени по-горе в точки 21 и 24, следва да се отбележи, че в рамките на настоящото основание жалбоподателят оспорва извода на апелативния състав, че оспорваната марка не е описателна по отношение на стоките и услугите от втората категория, с изключение на „афиши, календари, самозалепващи се стикери“ от клас 16.

68 В това отношение жалбоподателят изтъква, че тези стоки и услуги обичайно се предлагат в рамките на банкова дейност или най-малкото биха могли да бъдат предлагани, което е видно от обстоятелството, че CNCM е поискала регистрацията на оспорваната марка за посочените стоки и услуги. Следователно по смисъла на съдебната практика на Общия съд оспорваната марка била описателна за една от характерните особености на тези стоки и услуги, а именно за предназначението им, доколкото тяхна крайна цел би могъл да бъде взаимният кредит, и следователно тя е трябвало да бъде обявена за недействителна.

69 Жалбоподателят твърди също, че когато не е констатиран описателният характер на оспорваната марка по отношение на последно посочените стоки и услуги, CNCM би могла да забрани на всеки икономически оператор използването на израза „взаимен кредит“ в рамките на взаимоспомагателната му банкова дейност. Това обаче би било в противоречие със съдебната практика, според която всеки оператор, който в бъдеще може да предлага стоки или услуги, конкурентни на тези, за които е поискана регистрация, трябва да може да използва свободно знаците или означенията, които могат да служат за описание на характерните особености на неговите стоки или услуги.

70 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя и искат първото основание да бъде отхвърлено.

71 Поради това следва да се прецени дали с оглед на съдебната практика, припомнена в точки 44—49 по-горе, от гледна точка на съответните потребители словният знак „Crédit Mutuel“ е описателен за стоките и услугите от втората категория, с изключение на „афиши, календари, самозалепващи се стикери“ от клас 16, за които този извод не се оспорва, както твърди жалбоподателят и обратно на приетото от апелативния състав в обжалваното решение.

72 В това отношение следва да се отбележи, че определянето на съответните потребители и значението на израза „взаимен кредит“, които апелативният състав правилно възприема в обжалваното решение, припомнени в точки 51 и 52 по-горе, не са оспорени от жалбоподателя.

73 Относно въпроса дали от значението на оспорваната марка и от естеството на стоките и услугите от втората категория следва, че знакът „Crédit Mutuel“ може да опише предназначението на тези стоки и услуги, както твърди жалбоподателят, трябва да се отбележи следното.

74 Апелативният състав по същество отбелязва в точки 60—64 от обжалваното решение, че оспорваната марка не е описателна за стоките и услугите от втората категория, доколкото, макар и последните да могат да бъдат използвани или предлагани в рамките на банкови дейности, от това не би могло да се достигне до извода, че те са свързани с банковата сфера. Според апелативния състав не може да се счита, че оспорваната марка съдържа очевидна и пряка информация за вида, предмета или предназначението на посочените стоки и услуги.

75 Важно е да се отбележи, че независимо от посочването, че стоките и услугите от втората категория „обичайно се предлагат в рамките на банкова дейност“ или „могат да бъдат предлагани“, жалбоподателят не изтъква конкретен довод, с който да оспори преценката на апелативния състав, припомнена в точка 74 по-горе, или да докаже конкретно по какъв начин посочените стоки и услуги от втората категория биха могли да послужат за извършването на банковите дейности.

76 Първо, противно на поддържаното от жалбоподателя, само по себе си обстоятелството, че притежателят на марката е поискал регистрацията на оспорваната марка за тези стоки и услуги, не е достатъчно, за да се установи, че те обичайно се предлагат в рамките на банкова дейност.

77 Второ, що се отнася до твърдението, че стоките и услугите от втората категория „могат да бъдат“ предлагани в рамките на банкови дейности, следва да се отбележи, че действително не е необходимо посочените в член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001 знаци и означения, съставляващи марката, към момента на заявката за регистрация да се използват действително за описание на стоки или услуги като тези, за които е подадена заявката, или на характерните особености на тези стоки или услуги. Достатъчно е, както посочва самият текст на разпоредбата, тези знаци или означения да могат да се използват за тази цел (решение от 23 октомври 2003 г., СХВП/Wrigley, C-191/01 P, EU:C:2003:579, т. 32). Съгласно тази разпоредба регистрация на словния знак трябва да бъде отказана или обезсилена, ако поне едно от възможните му значения е характерна особеност на съответните стоки или услуги (решение от 14 декември 2017 г., GeoClimaDesign/EUIPO — GEO (GEO), T-280/16, непубликувано, EU:T:2017:913, т. 29).

78 Според припомнената в точка 46 по-горе съдебна практика обаче, за да попадне даден знак в обхвата на забраната, закрепена в член 7, параграф 1, буква в) от Регламент 2017/1001, той трябва да има достатъчно пряка и конкретна връзка с разглежданите стоки или услуги, която да дава възможност на съответните потребители да получат незабавно и без други разсъждения описание на разглежданите стоки и услуги или на някоя от техните характерни особености.

79 Жалбоподателят обаче не представя конкретно доказателство, с което да установи съществуването на такава пряка и конкретна връзка между оспорваната марка и стоките и услугите от втората категория, с изключение на „афиши, календари, самозалепващи се стикери“ от клас 16. Само фактът, изтъкнат от жалбоподателя, че тези стоки и услуги биха могли да послужат за извършването на банкови дейности, не е достатъчен, за да се установи съществуването на достатъчно пряка и конкретна връзка между оспорваната марка и разглежданите стоки и услуги, така че съответните потребители незабавно и без други разсъждения да възприемат тази марка, като например описание на предназначението на посочените стоки и услуги.

80 Всъщност, както правилно отбелязва апелативният състав, стоките и услугите от втората категория са част от банковите дейности или несъмнено могат да се използват в рамките на тези дейности. Те обаче не са изключително предназначени за такива дейности или да са конкретно свързани с тях, а могат да бъдат използвани в много други дейности, така че съответните потребители да не възприемат незабавно и без други разсъждения марката „Crédit Mutuel“, която препраща към определен вид банкова дейност, както бе посочено в точка 52 по-горе, като означаваща тези стоки и услуги или някоя от техните характерни особености, например предназначението им.

81 Този извод не се поставя под съмнение от доводите, които жалбоподателят извежда от практиката на Общия съд.

82 Всъщност в решение от 9 септември 2010 г., Nadine Trautwein Rolf Trautwein/СХВП (Hunter) (T-505/08, непубликувано, EU:T:2010:378), на което се позовава жалбоподателят, Общият съд действително е констатирал в точки 37—40, че стоките, спадащи към клас 25, „могат да бъдат използвани по-специално за лов или да бъдат свързани с тази дейност“, и че разглежданият знак е описателен, доколкото „обозначава предназначението и нивото на качество на разглежданите стоки и следователно някои от техните основни характерни особености“.

83 Изводът на Общия съд, че съответните потребители, които се състоят по-специално от ловци, могат да възприемат незабавно и без други разсъждения знака „Hunter“ като посочващ, че „облеклата за свободното време, за закрити помещения и за спорт“, „коланите“ и „лентите“, спадащи към клас 25, макар да не са създадени за лов, са особено подходящи за лов и притежават ниво на качество, което е адаптирано за лова, и следователно че словният знак „Hunter“ е описателен, доколкото обозначава предназначението и нивото на качество на съответните продукти, обаче се основава на предварителната констатация, че стоките, които са предназначени за ловци и са използвани за лов, трябва да отговарят на конкретни критерии за функционалност, а облеклото на ловците често се характеризира с високото си качество за използване на открито.

84 Така от това решение е видно, че връзката между знака и разглежданите стоки е била счетена за достатъчно пряка и конкретна поради значението на знака, който препраща към лова, както и поради обстоятелството, че използваните за лова облекла имат специфични характерни особености, които позволяват на съответните потребители да възприемат посочения знак като описващ качеството и предназначението на съответните стоки.

85 Жалбоподателят обаче не представя никакво конкретно доказателство, за да докаже как тази преценка на Общия съд е приложима в настоящия случай. По-специално той по никакъв начин не доказва, че специфична характерна особеност на банковите дейности, към които препраща оспорваната марка, би позволила на съответните потребители незабавно и без други разсъждения да направят връзка между тази марка и една от основните характеристики на стоките и услугите, които не са специално предназначени за банковите дейности.

86 Също така жалбоподателят не доказва по какъв начин преценката на Общия съд в решение от 19 ноември 2009 г., Clearwire/СХВП (CLEARWIFI) (T-399/08, непубликувано, EU:T:2009:458), би позволила да се докаже съществуването на непосредствена връзка между оспорваната марка и стоките и услугите, които не са конкретно свързани с банковата сфера. В горепосоченото решение Общият съд констатира, че съответните потребители, от една страна, могат да възприемат знака „CLEARWIFI“ като обозначаващ безжична технология, която предлага достъп — ясен и без смущения, например до интернет, и от друга страна, без затруднения могат да установят връзка между посочения знак и конкретна телекомуникационна услуга, а именно достъп до интернет, както и между посочения знак и една от характерните особености на тази услуга, а именно липсата на смущение. Следователно Общият съд приема, че марката „CLEARWIFI“ може да бъде възприета от съответните потребители като указание за качеството и за предназначението на въпросните услуги.

87 Жалбоподателят не изтъква нито един довод, който да позволи да се приеме, че тази преценка на Общия съд, основаваща се на специфична характерна особеност на услугите, за които се отнася заявената марка, към която препраща разглежданият знак, е приложима в настоящия случай.

88 Следователно апелативният състав правилно е приел, че оспорваната марка не е описателна за посочените от жалбоподателя стоки и услугите от втората категория.

89 Що се отнася по-специално до свързаните със застраховането услуги от клас 36, а именно услугите „застрахователна дейност“, „дейност на осигурителни фондове“, „посреднически услуги в областта на застраховането“ и „изготвяне на финансови оценки (в областта на застраховането)“, направената от апелативния състав преценка в точка 63 от обжалваното решение също не е опорочена от грешка. Всъщност безспорно е вярно, както твърди жалбоподателят, че областта на застраховането е част от финансовия сектор и че застрахователните услуги се предлагат от банковите институции, по-специално от банките, съставляващи групата Crédit Mutuel. Освен това нерядко финансови институции и застрахователно дружество са част от една и съща икономическа група. Вярно е също така, че в някои от техните решения, свързани с относителните основания за отказ на регистрация, инстанциите на EUIPO са приели, че банковите услуги и услугите, свързани със застраховането, са сходни.

90 Важно е обаче да се отбележи, подобно на апелативния състав, че дейностите по застраховане и банковите дейности преследват различни цели, доколкото застрахователните услуги целят запазването на активи от всякакъв вид в случай на непредвидени събития, докато банковите услуги са насочени към управлението и оползотворяването на финансови активи. Следователно жалбоподателят е този, който трябва да представи доказателства, позволяващи с оглед на обстоятелството, че застрахователните услуги често се предлагат от банковите институции, да се установи по-специално че оспорваната марка ще бъде възприета от съответните потребители незабавно и без други разсъждения като описваща и застрахователни услуги, които не попадат в обхвата на „традиционната“ дейност на дадена банка, или на една от техните характерни особености, например тази, че те се предлагат от взаимоспомагателна банка в съответствие с принципите на взаимния кредит, регламентиращи нейната дейност. Всъщност, доколкото с оглед на разпоредбите на членове 59 и 62 от Регламент 2017/1001 марката на Европейския съюз се счита за валидна до обявяването на недействителността ѝ в производство за обявяване на недействителност, лицето, направило искане за обявяване на недействителност, трябва да посочи на EUIPO конкретните обстоятелства, които биха могли да поставят под въпрос нейната валидност (вж. в този смисъл решение 28 септември 2016 г., European Food/EUIPO — Société des produits Nestlé (FITNESS), T-476/15, EU:T:2016:568, т. 47 и 48 и цитираната съдебна практика).

91 Само по себе си обаче абстрактното позоваване на дейност, известна под наименованието „банково-застрахователн[а]“, така както произтича от съображение 9 от Директива 2002/92/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 9 декември 2002 година относно застрахователното посредничество (ОВ L 9, 2003 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 246), на което се позовава жалбоподателят, или фактът, че в някои от решенията си във връзка с относителните основания за отказ на регистрация инстанциите на EUIPO са установили, че банковите услуги и свързаните със застраховането услуги са сходни, не е достатъчен, за да се установи в конкретния случай, че съответните потребители възприемат оспорваната марка като описателна и за последно посочените услуги.

92 Предвид гореизложеното първото основание от жалбата по главното производство следва да се отхвърли.

По второто и третото основание от жалбата по главното производство, изведени от нарушение на член 59, параграф 2 във връзка с член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001

93 В рамките на второто и третото основание жалбоподателят по същество упреква апелативния състав, че е нарушил член 59, параграф 2 и член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001, тъй като неправилно е приел, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ за стоките и услугите от първата категория, по отношение на които е стигнал до извода, че марката е описателна и е лишена от отличителен характер.

94 В това отношение следва да се припомни, че по силата на член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001, ако дадена марка не е имала ab initio отличителен характер, тя може да го придобие в резултат на използването ѝ за обхванатите от нея стоки или услуги. Такъв отличителен характер може да се придобие по-специално след обичаен процес на запознаване на съответните потребители. От това следва, че за да се прецени дали дадена марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ, следва да се вземат предвид всички обстоятелства, при които съответните потребители са се натъквали на тази марка (решения от 22 юни 2006 г., Storck/СХВП, C-24/05 P, EU:C:2006:421, т. 70 и 71 и от 21 май 2014 г., Bateaux mouches/СХВП (BATEAUX-MOUCHES), T-553/12, непубликувано, EU:T:2014:264, т. 58).

95 Също така член 59, параграф 2 от Регламент 2017/1001 гласи по-специално че когато марката на Европейския съюз е била регистрирана в противоречие с член 7, параграф 1, буква в) от посочения регламент, тя все пак не може да бъде обявена за недействителна, ако чрез използването ѝ тя е придобила след регистрацията ѝ отличителен характер за стоките или услугите, за които е била регистрирана.

96 За придобиването на отличителен характер чрез използване на марката се изисква поне една съществена част от съответните потребители да разпознава благодарение на марката обхванатите стоки или услуги като произхождащи от определено предприятие (решения от 1 февруари 2013 г., Ferrari/СХВП (PERLE’), T-104/11, непубликувано, EU:T:2013:51, т. 37 и от 22 март 2013 г., Bottega Veneta International/СХВП (Форма на ръчна чанта), T-409/10, непубликувано, EU:T:2013:148, т. 75).

97 Придобиването на отличителен характер чрез използване трябва да се преценява задълбочено и конкретно. Лицето, подало заявка за регистрация, трябва да докаже, че само тази марка, за разлика от всяка друга евентуално съществуваща марка, обозначава търговския произход на стоките (решение от 16 септември 2015 г., Société des Produits Nestlé, C-215/14, EU:C:2015:604, т. 66).

98 Различните твърдения за нарушения, изтъкнати от жалбоподателя в рамките на второто и третото основание, могат да бъдат обединени в няколко оплаквания. Така по същество първото твърдение за нарушение е изведено от невъзможността оспорваната марка да придобие отличителен характер чрез използване. Второто твърдение за нарушение е изведено от липсата на използване на марката във формата, в която тя е регистрирана. Третото твърдение за нарушение е изведено от липсата на използване на марката като указание за произход и като марка. Четвъртото твърдение за нарушение е изведено от липсата на достатъчно доказателства за придобиването на отличителен характер чрез използване за всяка стока и услуга, за които оспорваната марка е лишена от отличителен характер ab initio, или от общия характер на извършената от апелативния състав преценка на тези доказателства.

– По невъзможността оспорваната марка да придобие отличителен характер чрез използването ѝ

99 В рамките на второто основание жалбоподателят поддържа по същество, че оспорваната марка не може да придобие отличителен характер чрез използването ѝ, тъй като от разпоредбите на CMF е видно, че изразът „взаимен кредит“ е правно и родово наименование, от една страна, на банковата дейност по взаимно кредитиране, и от друга страна, на взаимоспомагателните банки, организирани в мрежа, чиято дейност е свързана с взаимното кредитиране. Нещо повече, нито една разпоредба на CMF не допуска CNCM да използва тези думи в ущърб на други оператори, които упражняват или могат да упражняват дейност по взаимно кредитиране. Следователно, доколкото френският законодател е възнамерявал да остави тези думи без правно регламентиране с оглед на техния смисъл и цел и доколкото други оператори са могли или могат законно да получат разрешение за тяхното използване, изразът „взаимен кредит“ не би могъл да бъде присвоен и не би могъл да придобие отличителен характер чрез използването му.

100 EUIPO и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

101 В рамките на настоящото твърдение за нарушение жалбоподателят по същество упреква апелативния състав за това, че не е извел всички последици от CMF, от които би станало ясно, че френският законодател е имал намерение да остави израза „взаимен кредит“ за свободно използване от всяко предприятие, което желае да упражнява дейност по взаимно кредитиране.

102 В това отношение от съдебната практика е видно, че в хипотезата по член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001 реалното възприемането на знака, съставляващ въпросната марка, от съответните потребители като указание за търговския произход на дадена стока или услуга е резултат от икономическите усилия на заявителя на марката. Това обстоятелство обосновава отклонение от съображенията от обществен интерес, които стоят в основата на параграф 1, букви б)—г) от същия член и които изискват посочените в тези разпоредби марки да могат да се използват свободно, за да се избегне възникването на неправомерно конкурентно предимство в полза на един-единствен икономически оператор (вж. решение от 15 декември 2016 г., Mondelez UK Holdings & Services/EUIPO — Société des produits Nestlé (Форма на блокче шоколад), T-112/13, непубликувано, EU:T:2016:735, т. 67 и цитираната съдебна практика).

103 Ето защо е важно да се отбележи, че съображенията от обществен интерес, които стоят в основата на член 7, параграф 1, букви б)—г) от Регламент 2017/1001 и изискват да се оставят свободни знаците, които са описателни, за които не е вътрешноприсъщ отличителен характер или са станали обичайни, са по-специално изключени от обхвата на прилагането на член 7, параграф 3 от този регламент.

104 Освен това следва да се отбележи, подобно на EUIPO, че нито Регламент 2017/1001, нито практиката на съдилищата на Съюза предвиждат, че знакът трябва да има известна „годност“, за да придобие отличителен характер чрез използване, а още по-малко че член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001 не се прилага, когато марката е съставена от думи, обозначаващи регламентирана дейност. Всъщност нито текстът на член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001, нито никоя друга разпоредба от Регламент 2017/1001 позволяват да се установи, че придаването на правно значение на някои думи изключва възможността те да придобият отличителен характер чрез използване.

105 От това следва, че правото на Съюза предвижда възможността всеки знак, лишен ab initio от отличителен характер по силата на член 7, параграф 1, букви б)—г) от Регламент 2017/1001, да придобие отличителен характер чрез използването му, дори когато думите, които съставят оспорвания знак, обозначават регламентирана от закона дейност.

106 Ето защо този довод на жалбоподателя следва да се отхвърли, тъй като той би довел до ограничаване на приложното поле на член 7, параграф 3 от Регламент 2017/1001.

107 Поради това настоящото твърдение за нарушение следва да се отхвърли.

– По липсата на използване на марката във формата, в която тя е регистрирана

108 Жалбоподателят отбелязва, че единствено комбинацията от думите „кредит“ и „взаимен“ не е годна да изпълнява основната функция на марката, а именно да укаже търговския произход на стоките и услугите, което е видно по-специално от обстоятелството, че оспорваната марка винаги е била използвана в писмена форма с допълнителни графични елементи като лого, или е придружена от мото. Следователно само последните биха позволили да се определи търговският произход на стоките и услугите. От това жалбоподателят по същество достига до извода, че използването на оспорваната марка като част от комбинирани марки не ѝ позволява да придобие отличителен характер чрез използване.

109 EUIPO изтъква, че ако Общият съд потвърди, че оспорваната марка е била използвана „като индивидуална марка“, а именно така, че да гарантира на потребителя, че съответните стоки или услуги произхождат от притежателя на марката като едно-единствено предприятие, което отговаря за качеството им, доводите на жалбоподателя относно формата на използване на марката трябва да бъдат отхвърлени. В тази хипотеза фактът, че оспорваната марка е била използвана в леко стилизирана форма и в съчетание с въпросните допълнителни фигуративни и словни елементи, не е определящ, тъй като притежателят на марката е доказал посредством проучване, че именно думите „кредит“ и „взаимен“ препращат при една значителна част от съответните потребители към идеята за банка.

110 Относно използването на словната марка „Crédit Mutuel“ в рамките на комбинираните марки встъпилата страна припомня, че съгласно постоянната съдебна практика дадена марка може да придобие отличителен характер вследствие от използването на тази марка като част от регистрирана марка или в съчетание с нея и че словните елементи на дадена марка по принцип са по-отличителни от фигуративните. Следователно словният елемент „взаимен кредит“ може да бъде по-лесно запомнен, а не логото или мотото, които имат само второстепенна роля.

111 С оглед на това следва да се припомни, че придобиването на отличителен характер може да бъде в резултат на използването както на елемент от регистрирана марка като част от нея, така и в резултат от използването на отделна марка в съчетание с регистрирана марка. И в двата случая е достатъчно вследствие на това използване съответният кръг лица действително да

възприемат стоката или услугата, които заявената марка обозначава, като такава с произход от определено предприятие (решения от 7 юли 2005 г., Nestlé, C-353/03, EU:C:2005:432, т. 30 и от 17 юли 2008 г., L & D/СХВП, C-488/06 P, EU:C:2008:420, т. 49).

112 Затова без значение дали знакът се използва като част от регистрирана марка или пък в съчетание с нея, основното условие е в резултат на това използване този знак да може да обозначава, за съответния кръг лица, стоките, върху които е поставен, като такива с произход от определено предприятие (решение от 16 септември 2015 г., Société des Produits Nestlé, C-215/14, EU:C:2015:604, т. 65).

113 В точки 111 и 112 от обжалваното решение апелативният състав отбелязва, че макар оспорваната марка да е използвана под форма, която се различава от тази, под която е била регистрирана, това обстоятелство не засяга в конкретния случай извода, че подобно използване е от естество да позволи на оспорваната марка да придобие отличителен характер чрез използване. Всъщност според апелативния състав елементите, с които е била използвана оспорваната марка, а именно графична форма или добавянето на други словни марки под формата на мото, не променят отличителния ѝ характер.

114 Макар жалбоподателят да не оспорва принципа, че дадена марка може да придобие отличителен характер вследствие от използването ѝ като част от регистрирана марка или в съчетание с нея, като се основава на съдебната практика, той отбелязва, че все още е необходимо съответните потребители да възприемат частта от марката или марката, разглеждана отделно от тази, с която е била комбинирана, като указваща произхода на стоката или услугата, която тя обозначава.

115 В това отношение следва да се отбележи, подобно на жалбоподателя, че притежателят на марка, за която се иска обявяване на недействителност, трябва да докаже, че тази марка обозначава сама търговския произход на стоките, за разлика от всяка друга евентуално съществуваща марка (решение от 16 септември 2015 г., Société des Produits Nestlé, C-215/14, EU:C:2015:604, т. 66).

116 Следователно в конкретния случай дали изводът на апелативния състав, припомнен в точка 113 по-горе, е обоснован зависи, както по същество твърди EUIPO, от въпроса дали оспорваната марка е била използвана по начин, който ѝ позволява сама по себе си да указва търговския произход на разглежданите стоки и услуги, така че да гарантира на потребителя, че те произхождат от определено предприятие.

117 Този въпрос ще бъде разгледан по-нататък при разглеждането на третото твърдение за нарушение от второто и третото основание.

– По липсата на използване на оспорваната марка като указание за произход и като марка

118 В рамките на второто основание жалбоподателят поддържа по същество, че обратно на приетото от апелативния състав, „обединението Crédit Mutuel“ не обозначава CNCM, централен орган, който няма никаква банкова дейност и не е известен на потребителя, а както е посочено в CMF, като цяло взаимоспомагателни банки, които са структурирани главно около две самостоятелни и конкурентни групи, Crédit Mutuel Arkéa и CM11-CIC. Това обстоятелство можело да попречи на оспорваната индивидуална марка да изпълнява функцията си за указване на произход, което се потвърждавало от факта, че за обозначаване на стоките и услугите си пред своите клиенти Crédit Mutuel Arkéa и CM11-CIC са използвали различни марки, за да се избегне всякакво объркване. Освен това, за да се отличи от своя конкурент, Crédit Mutuel Arkéa е използвало израза „взаимен кредит“, свързан с лого, което е различно от използваното от

CM11-CIC. Следователно изразът „взаимен кредит“, разглеждан самостоятелно, не позволявал на съответните потребители да определят търговския произход на разглежданите стоки и услуги.

119 В рамките на третото основание жалбоподателят твърди, че в по-голямата част от документите, представени от CNCM като доказателство за придобиването от страна на оспорваната марка на отличителен характер чрез използване, изразът „взаимен кредит“ не се използва като марка за обозначаване на стоки и услуги, а като позоваване на групата Crédit Mutuel. Подобно позоваване обаче не би могло да представлява използване като марка, позволяващо да се докаже придобиването на отличителен характер за различните разглеждани стоки и услуги, тъй като то не би позволило на оспорваната марка да изпълнява функцията си за указване на произход, още повече че изразът „взаимен кредит“ представлява правното и родово наименование на самата дейност и на доставчиците на услуги, упражняващи тази дейност.

120 Също така доколкото, от една страна, потребителят персонифицира марката не чрез използването ѝ в банковия сектор, и от друга страна, не съществува фирмено или търговско наименование, съответстващо точно на наименованието „Crédit Mutuel“, употребата на израза „взаимен кредит“ също не може да се разглежда като използване като марка на фирмено или търговско наименование.

121 EUIPO отбелязва, че жалбоподателят поддържа по същество, че доказаното от притежателя на марката използване представлява не използване „като индивидуална марка“, а по-скоро като „колективна марка“. В това отношение EUIPO се позовава на преценката на Общия съд относно прилагането към фактите по случая на практиката на съдилищата на Съюза относно използването на марка в съответствие с основната ѝ функция, и по-специално относно използването на индивидуална марка като указание за колективен търговски произход.

122 Встъпилата страна изтъква, че наличието на евентуална конкуренция в рамките на групата Crédit Mutuel е без значение за възможността изразът „взаимен кредит“ да бъде годен да придобие отличителен характер чрез използване. Всъщност, първо, Crédit Mutuel обозначавал именно групата със същото име, както е признато по-специално от френския Държавен съвет и от френския орган за защита на конкуренцията. Следователно, тъй като оспорваната марка е била използвана от няколко юридически свързани икономически субекта, тя представлявала знак за разпознаване от страна на потребителите на принадлежността към тази група.

123 Второ, съществуването на марки, годни да обозначат съответно предложените от жалбоподателя и от CM11-CIC марки и услуги, не премахвало използването на „Crédit Mutuel“ като „марка чадър“, доколкото тя е системно използвана и представлява знак за принадлежността към групата, която привлича вниманието на съответните потребители при избора им на банков продукт.

124 Трето, обстоятелството, че CNCM в качеството си на централен орган не извършва никаква банкова дейност и следователно не е познат на потребителя, е ирелевантно, доколкото в съответствие със съдебната практика не било необходимо марката да се използва от нейния притежател, а било достатъчно тя действително да се използва от упълномощени трети лица, какъвто е настоящият случай.

125 Четвърто, обстоятелството, че жалбоподателят използва лого, различно от използваното от CM11-CIC, също е без значение, доколкото словният елемент по-лесно се запомнял от потребителя, и при тези условия словният знак „Crédit Mutuel“ действително представлявал отличителен елемент, позволяващ на потребителите да свързват стоките и услугите с един и същ търговски произход.

126 На пето място, встъпилата страна изтъква, че словният знак „Crédit Mutuel“ действително се използва като марка. Във връзка с това тя припомня, че съгласно съдебната практика използването на фирмено или търговско наименование може да се счита като използване за финансови продукти дори при липсата на поставяне на знака върху тези продукти, когато третото лице използва посочения знак по такъв начин, че се установява връзка между фирменото наименование, търговското наименование или фирмата и разглежданите стоки или услуги. Встъпилата страна добавя, че знакът „Crédit Mutuel“ по същество е марка за услуги, чието използване трябва да се състои в поставянето му на различните материални носители във връзка с тези услуги. Накрая тя припомня, от една страна, че не съществува фирмено или търговско наименование, съответстващо точно на наименованието „Crédit Mutuel“, и от друга страна, че изразът „взаимен кредит“ е поставен на представените документи независимо от всяко споменаване на правноорганизационната форма, както отбелязва апелативният състав.

127 Шесто, встъпилата страна счита, че представените от нея документи доказват, че за потребителя със словната марка „Crédit Mutuel“ от много години се извършва позоваване на стоки и услуги от банковата област, предлагани не от всички взаимоспомагателни или кооперативни банки, а само от една банка, която съответства на мрежа от банки, чийто централен орган е CNCM.

128 В рамките на настоящото твърдение за нарушение от второто и третото основание жалбоподателят твърди по същество, че представените от встъпилата страна доказателства позволяват да се приеме, че оспорената марка обозначава преди всичко групата Crédit Mutuel, а следователно и взаимоспомагателните банки, които я съставят, а не CNCM, който е притежателят на марката. Поради това оспорената марка не е била използвана като марка, а като позоваване на тази група. Това обстоятелство можело да попречи индивидуалната оспорена марка да изпълнява функцията си за указване на произход и по този начин да придобие отличителен характер чрез използването ѝ.

129 От съдебната практика следва, че за придобиването на отличителен характер чрез използването на марката се изисква поне една съществена част от съответните потребители да разпознава благодарение на марката обхванатите стоки или услуги като произхождащи от определено предприятие (вж. решение от 15 декември 2016 г., Форма на блокче шоколад, T-112/13, непубликувано, EU:T:2016:735, т. 68 и цитираната съдебна практика).

130 Ако заинтересованите среди или поне значителна част от тях разпознават благодарение на марката стоката като произхождаща от определено предприятие, налага се изводът, че поставеното от член 7, параграф 3 от Регламент 2017/2009 изискване за регистрацията на марката е изпълнено (вж. решение от 15 декември 2016 г., Форма на блокче шоколад, T-112/13, непубликувано, EU:T:2016:735, т. 70 и цитираната съдебна практика).

131 Въпреки че придобиването на отличителен характер може да произтича както от използването като част от регистрирана марка на елемент от нея, така и от използването на отделна марка в съчетание с регистрирана марка, както бе припомнено в точка 111 по-горе, от съдебната практика следва, че вследствие на това използване съответният кръг лица трябва действително да възприема стоката или услугата, които заявената за регистрация марка обозначава, като произхождаща от определено предприятие. Така независимо дали знакът, за който е направено искане да бъде регистриран като марка, се използва като част от регистрирана марка или пък в съчетание с нея, основното условие е в резултат на това използване този знак да може да обозначава, за съответния кръг лица, стоките, върху които е поставен, като такива с произход от определено предприятие (решение от 16 септември 2015 г., Société des Produits Nestlé, C-215/14, EU:C:2015:604, т. 64 и 65).

132 Освен това следва да се припомни, че при придобиването на отличителен характер чрез използване разпознаването от заинтересованите среди на стоката или на услугата като произхождаща от определено предприятие трябва да се извършва посредством използването на

марката като марка. Изразът „използването на марката като марка“ трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до използването на марката с цел разпознаването от заинтересованите среди на стоката или на услугата като произхождаща от определено предприятие (вж. решение от 22 юни 2006 г., Storck/СХВП, C-24/05 P, EU:C:2006:421, т. 61 и цитираната съдебна практика).

133 В този смисъл не всяко използване на марката задължително представлява използване като марка (решение от 22 юни 2006 г., Storck/СХВП, C-24/05 P, EU:C:2006:421, т. 62).

134 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се провери дали апелативният състав правилно е приел, че в конкретния случай представените от встъпилата страна доказателства са от естество да докажат, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ, така че тя да обозначава, за съответния кръг лица, посочените стоки и услуги като такива с произход от определено предприятие.

135 От припомнената в точки 129—131 по-горе съдебна практика следва, че използването на марката според основната ѝ функция, а именно да указва търговския произход на стоките и услугите като произхождащи от определено предприятие, е от първостепенно значение при преценката на доказателствата, с които се цели да се установи, че тази марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ.

136 От обжалваното решение (стр. 27—40) следва, че встъпилата страна е представила голям брой доказателства, за да докаже, че оспорваната марка е била позната на съответните потребители и следователно е придобила отличителен характер чрез използването ѝ. Тези доказателства се състоят от проучвания на общественото мнение, доказателства за участието на групата Crédit Mutuel в партньорства, финансова информация, включително такава, която доказва включването на групата Crédit Mutuel в различни класации, и рекламни кампании.

137 Изводите, който апелативният състав е извел от тези доказателства относно търговския произход на обозначените с оспорваната марка стоки и услуги, не са ясни. Всъщност апелативният състав посочва, че съответните потребители възприемат оспорваната марка като означаваща банковите стоки и услуги като произхождащи или от „притежателя“, а именно CNCM (точки 97, 105, 108 и по същество, точки 99 и 100 от обжалваното решение), или от „банката“ или „дадена банка“ (точки 103, 104 и 107 от обжалваното решение), или от „групата Crédit Mutuel“, от „мрежата Crédit Mutuel“ или от „предприятието група Crédit Mutuel“ (точки 104 и 116 от обжалваното решение).

138 В това отношение следва да се припомни, че оспорваната марка представлява индивидуална марка. Тъй като встъпилата страна е притежател на френската марка „Crédit Mutuel“, регистрирана като колективна марка, за която Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж) е приел в решението си от 27 февруари 2018 г., въз основа на доказателства, подобни на представените от встъпилата страна в рамките на производството пред EUIPO, че е придобила отличителен характер чрез използването ѝ, тя не е избрала да регистрира оспорваната марка като колективна марка на Европейския съюз. Освен това в производството пред отдела по отмяна встъпилата страна подчертава, че за оспорваната марка е била подадена заявка и че тя е била регистрирана като индивидуална марка (вж. стр. 4 от решението на отдела по отмяна).

139 Между страните също е безспорно, че оспорваната марка не е използвана от нейния притежател, CNCM, която не е взаимоспомагателна банка и следователно самата тя не извършва банкова дейност. Всъщност встъпилата страна твърди, че оспорваната марка се използва от няколко субекта, обединени в рамките на групата Crédit Mutuel, и по този начин представлява знак за разпознаване от страна на потребителите на принадлежността към тази група.

140 Както следва от точка 88 от обжалваното решение, също така е безспорно, че банките, които са част от групата Crédit Mutuel и използват оспорваната марка, са структурирани главно около две самостоятелни и конкурентни групи, Crédit Mutuel Arkéa и CM11-CIC, които, за да обозначат стоките и услугите си пред техните клиенти, използват оспорваната марка с други марки или я свързват с лого, което е свързано с тях.

141 Не е изключено обаче подобно колективно използване на индивидуалната оспорвана марка да ѝ позволи да придобие отличителен характер чрез използването ѝ.

142 Всъщност, както следва от точка 135 по-горе, при преценката дали дадена марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ, е необходимо това използване да бъде в съответствие с основната функция на марката. Що се отнася до индивидуалните марки, каквато е оспорената марка, основната функция се състои в това да се гарантира на потребителя или крайния ползвател какъв е произходът на обозначената от марката стока или услуга, като му позволява без вероятност от объркване да разграничи тази стока или услуга от такива с друг произход. Всъщност, за да може марката да играе своята роля на съществен елемент в системата на ненарушена конкуренция, която Договорът иска да създаде и да запази, тя трябва да представлява гаранцията, че всички стоки или услуги, които обозначава, са били произведени или доставени под контрола на едно-единствено предприятие, което може да носи отговорността за тяхното качество (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 8 юни 2017 г., W. F. Gözze Frottierweberei и Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, т. 41 и цитираната съдебна практика и от 7 юни 2018 г., Schmid/EUIPO — Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark (Steirisches Kürbiskernöl), T-72/17, обжалвано, EU:T:2018:335, т. 44).

143 От това следва, че за да се установи дали дадена индивидуална марка е придобила отличителен характер вследствие на колективното ѝ използване, следва да се определи дали тя гарантира на потребителите, че разглежданите стоки или услуги произхождат от определено предприятие, което трябва да се схваща като едно-единствено предприятие, под чийто контрол те са произведени или доставени, и което следователно може да носи отговорността за качеството на посочените стоки или услуги.

144 В настоящия случай следва да се провери дали встъпилата страна, а именно притежателят на оспорваната марка, трябва да се счита за „едно-единствено предприятие“ по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 142 по-горе, както твърди последната, поради юридическите и търговските връзки, които обединяват членовете на групата Crédit Mutuel, така че връзката между оспорената марка и стоките и услугите, предоставени от членовете на тази група, би позволила да се приеме, че тази марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ.

145 В такъв случай в този контекст е важно да се определи дали встъпилата страна упражнява контрол върху стоките и услугите, предоставяни от банките, които са част от групата Crédit Mutuel и които действително използват тази марка, така че потребителите да възприемат съответните стоки или услуги като произхождащи от едно-единствено предприятие, което може да носи отговорността за тяхното качество.

146 В това отношение следва да се отбележи, че CNCM представлява централният орган на групата Crédit Mutuel. Съгласно член L.512-56 от CMF тя е натоварена да представлява колективно взаимоспомагателните каси, за да защитава общите им права и интереси, да извършва административен, технически и финансов контрол във връзка с организацията и управлението на всяка взаимоспомагателна каса, както и да предприема всички необходими мерки за правилното функциониране на дейността по взаимно кредитиране. Съгласно член R.512-20 от CMF взаимоспомагателните каси се задължават да спазват устава, вътрешните правилници, указанията и решенията на CNCM. Както следва от устава ѝ, CNCM действа като сдружение.

147 В отговор на писмен въпрос на Общия съд, като припомня задачите си като централен орган на групата Crédit Mutuel, встъпилата страна поддържа, че упражнява административен, технически и финансов контрол върху членовете на мрежата и взема необходимите мерки, по-специално за да гарантира ликвидността и платежоспособността на всяка от касите в групата.

148 Тези обстоятелства обаче не позволяват да се установи, че по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 142 по-горе, тя упражнява също така контрол върху стоките и услугите, доставяни от банките, които са част от групата Crédit Mutuel.

149 Противно на твърденията на встъпилата страна, дори групата Crédit Mutuel да представлява едно-единствено предприятие по смисъла на конкурентното право или по смисъла на пруденциалните изисквания, както следва от посочените във връзка с това от встъпилата страна различни решения и актове, приети от европейските и националните органи, сама по себе си тази констатация не позволява да се заключи, че встъпилата страна като централен орган на посочената група представлява едно-единствено предприятие и по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 142 по-горе. Всъщност в правото на марките на Европейския съюз това понятие има самостоятелно съдържание, така както е тълкувано в припомнената по-горе съдебна практика, и не може да се смесва или прилага по аналогия с понятията, установени в други области на правото на Съюза, като конкурентното право или пруденциалния надзор върху кредитните институции.

150 Всъщност приложимите критерии, за да се приеме съществуването на групата Crédit Mutuel за целите на пруденциалния надзор или за целите на прилагането на конкурентното право, не са същите като тези, които се прилагат, за да се приеме, че съществува „едно-единствено предприятие“ по смисъла на съдебната практика относно използването на индивидуална марка на Европейския съюз в съответствие с основната ѝ функция.

151 В последния случай единственият релевантен критерий е дали използването на оспорваната марка за стоките и услугите, предоставяни от членовете на групата Crédit Mutuel, гарантира на потребителите, че тези стоки и услуги произхождат от едно-единствено предприятие, под чийто контрол тези стоки и услуги се предоставят, и което впоследствие може да носи отговорност за качеството им. Встъпилата страна обаче не е доказала, че случаят с групата Crédit Mutuel е такъв.

152 Доводите, които встъпилата страна изтъква, за да докаже, че упражнява непряко, но задължително контрола върху качеството на стоките и услугите на банковите институции, които са част от групата Crédit Mutuel, не са убедителни. Всъщност тя поддържа, че финансовата стабилност, платежоспособността и ликвидността на банковите институции са качества, които потребителят търси в една надеждна банка. Доколкото тя упражнява контрол в това отношение върху институциите, които са част от тази група, тя също така носи отговорност за качеството на предлаганите от тях стоки и услуги.

153 Отговорността за контрола в пруденциалния смисъл обаче, макар този контрол да може да окаже влияние върху начина на възприемане от клиентите на банките, принадлежащи към групата Crédit Mutuel, като допринасящ за техния имидж на „надеждни банки“, не позволява да се заключи, че освен да следи за тяхното финансово положение, встъпилата страна упражнява също така контрол върху стоките и услугите, които те предоставят на потребителите, така че да може да носи отговорност за тяхното качество. Само последният критерий обаче би позволил да се приеме, че индивидуалната оспорвана марка, на която встъпилата страна е притежател, показва, че обозначените от нея стоки и услуги произхождат от едно-единствено предприятие, което съответно би ѝ позволило, гарантирайки търговския им произход, да придобие отличителен характер поради нейното колективно използване от членовете на групата Crédit Mutuel.

154 От това следва, че в разглеждания случай индивидуалната оспорвана марка не е била използвана според основната ѝ функция за указване на търговския произход на стоките и услугите като произхождащи от едно-единствено предприятие, под чийто контрол са били произведени или доставени и което може да носи отговорност за тяхното качество, а както изтъкват по същество EUIPO и жалбоподателят, като указание за колективен търговски произход, или по-точно като указание, че разглежданите стоки и услуги са с произход от производител или доставчик, който принадлежи към сдружение или обединение от банки, членуващи в групата Crédit Mutuel. Освен това встъпилата страна изрично посочва (вж. доводите на встъпилата страна, припомнени в точки 122—127 по-горе), че оспорената марка представлява знак за разпознаване от страна на потребителите на принадлежността към групата Crédit Mutuel.

155 Подобно използване на оспорваната марка обаче като указание за произхода на стоките или услугите на една от банките, принадлежаща към групата Crédit Mutuel, може евентуално да позволи да се приеме, че дадена колективна марка изпълнява функцията си за указване на произход. Всъщност за разлика от индивидуалната марка, колективната марка на Европейския съюз не обозначава стоки или услуги, които произхождат от едно-единствено предприятие, а допуска съгласно член 74 от Регламент 2017/1001 да се определи търговският произход на обозначените от нея стоки или услуги като произхождащи от членовете на сдружението, което е притежател на марката (вж. в този смисъл решения от 8 юни 2017 г., W. F. Gözze Frottierweberei и Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, т. 50 и от 20 септември 2017 г., The Tea Board/EUIPO, C-673/15 P—C-676/15 P, EU:C:2017:702, т. 57).

156 Доводът на встъпилата страна, че потребителят свързва предлаганите от групата Crédit Mutuel банкови услуги под марката „Crédit Mutuel“, като така ги разграничава от тези с друг произход, представлява по-скоро пример за използването на тази марка като колективна, а не като индивидуална марка.

157 Въпреки това, както бе посочено в точка 138 по-горе, оспорената марка е била регистрирана като индивидуална, а не като колективна марка.

158 Тъй като встъпилата страна не е доказала, че индивидуалната оспорена марка изпълнява основната функция за указване на търговски произход, а именно да гарантира, че обозначените с нея стоки и услуги произхождат от едно-единствено предприятие, под чийто контрол са доставени и което така може да носи отговорността за тяхното качество по смисъла на припомнената в точка 142 по-горе съдебна практика, апелативният състав неправилно е приел, че тази марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ от членовете на групата Crédit Mutuel.

159 Този извод се подкрепя от изтъкнатото от жалбоподателя обстоятелство, че за да обозначават своите стоки и услуги пред клиентите си, Crédit Mutuel Arkéa и CM11-CIC, две самостоятелни и конкурентни групи, около които са структурирани взаимоспомагателните банки, представляващи част от сдружението, на което централен орган е встъпилата страна, освен оспорваната марка използват различни марки или я свързват с конкретно лого, за да укажат търговския произход на тези стоки и услуги като произхождащи от едната или от другата група. Това обстоятелство не се оспорва от встъпилата страна, която обаче счита, че то не е от значение, доколкото съществуването на марки, годни да обозначат предлаганите съответно от жалбоподателя и от CM11-CIC стоки и услуги, не премахва използването на „Crédit Mutuel“ като „марка чадър“, което встъпилата страна изглежда разбира като марката, използвана от всички принадлежащи към групата Crédit Mutuel банки.

160 Както обаче беше посочено в точка 154 по-горе и както самата встъпила страна твърди, макар оспорваната марка да трябва да се разбира като „марка чадър“, тя представлява знак за принадлежност към групата и по този начин посочва най-много колективния произход на стоките и услугите като произхождащи от групата Crédit Mutuel.

161 Както обаче е видно от припомнената в точка 131 по-горе съдебна практика, индивидуалната оспорвана марка трябва да може да обозначава сама по себе си в съзнанието на съответните потребители съответните стоки и услуги като произхождащи от едно-единствено предприятие по смисъла на цитираната в точка 142 по-горе съдебна практика.

162 В този контекст следва още да се отбележи, че апелативният състав неправилно е приел в точка 97 от обжалваното решение, че проучванията на общественото мнение, представени от встъпилата страна като доказателство за придобиването от оспорваната марка на отличителен характер чрез използването, доказват „недвусмислено“, че съответните потребители възприемат оспорената марка като обозначаваща банковите стоки и услуги като произхождащи от встъпилата страна. Всъщност от тези проучвания е видно, че запитаните лица свързват знака „Crédit Mutuel“ с банка или по-общо с финансова институция, или пък с определен банков продукт, като заем. Следователно с тези проучвания може най-много да се докаже, че за съответните потребители знакът „Crédit Mutuel“ обозначава стоките и услугите, попадащи в обхвата на банковия сектор или на предоставящата ги банкова или финансова институция. Освен това именно по тези съображения оспорваната марка се счита за описателна по отношение на тези стоки и услуги, които са свързани с банковите дейности.

163 Изтъкнатият от встъпилата страна факт, че определен процент от запитаните лица посочват, че са чували да се говори за „наименованието“ Crédit Mutuel, по никакъв начин не е от естество да докаже, че съответните потребители свързват оспорената марка с встъпилата страна, а най-много че са запознати с това понятие, което за тях свързано с банка, финансова институция или банков продукт.

164 Направеният в точка 158 по-горе извод не може да се постави под въпрос от другите доводи на встъпилата страна.

165 Първо, трябва да се отхвърли доводът, че за да придобие дадена марка отличителен характер чрез използването ѝ, не е необходимо тя да бъде използвана от нейния притежател, а е достатъчно да се използва ефективно от упълномощени трети лица, какъвто е настоящият случай по отношение на оспорваната марка.

166 Всъщност съдебната практика, на която се позовава встъпилата страна в това отношение, се отнася до доказването на реалното използване на дадена марка със съгласието на притежателя ѝ по смисъла на член 18, параграф 2 от Регламент 2017/1001, като това реално използване трябва в такъв случай да се счита като направено от притежателя. Налага се обаче изводът, че що се отнася до придобиването от дадена марка на отличителен характер чрез използването ѝ, не съществува аналогична разпоредба на член 18, параграф 2 от Регламент 2017/1001, така че не може от самото начало да се приеме, че използването на марка от трето лице със съгласието на притежателя позволява да се установи придобиването на отличителен характер чрез използването ѝ.

167 Всъщност, макар Съдът да признава, че изискванията по отношение на проверката дали дадена марка е реално използвана по смисъла на член 18, параграф 1 от Регламент 2017/1001, са аналогични на тези относно проверката дали в резултат на използването му знакът е придобил, с оглед на регистрацията му, отличителен характер по смисъла на член 7, параграф 3 от този регламент (решение от 18 април 2013 г., Colloseum Holding, C-12/12, EU:C:2013:253, т. 34), в това отношение той не препраща към изискванията, произтичащи от член 18, параграф 2 от посочения регламент.

168 Следователно посочената от встъпилата страна съдебна практика относно прилагането на член 18, параграф 2 от Регламент 2017/1001 не е релевантна при прилагането на член 7, параграф 3 от този регламент.

169 На второ място, доводът на встъпилата страна, че макар фирменото или търговското наименование само по себе си да няма за цел отличаването на стоки или услуги, може да е налице използване на това фирмено наименование „за стоки или услуги“, когато третото лице използва посочения знак по начин, по който се установява връзка между знака, представляващ фирменото или търговското наименование, и стоките, с които третото лице търгува, или услугите, които същото предоставя (решение от 11 септември 2007 г., Céline, C-17/06, EU:C:2007:497, т. 21—23), не позволява да се установи, че оспорваната марка обозначава притежателя като източник на разглежданите стоки и услуги. Всъщност, както отбелязва апелативният състав в точка 117 от обжалваното решение, притежателят на марката е встъпилата страна, чието фирмено наименование е „Confédération nationale du Crédit mutuel“. Следователно оспорваната марка не съответства на фирменото му наименование.

170 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се уважи второто и третото основание на жалбата и частично да се отмени обжалваното решение в частта, в която апелативният състав е приел, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ за стоките и услугите от първата категория, за които е описателна и не е отличителна, без да е необходимо да се разглеждат останалите оплаквания на жалбоподателя, повдигнати с цел да се оспори преценката на апелативния състав за отличителния характер, придобит чрез използването на оспорваната марка.

По съдебните разноски

171 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 134, параграф 2 от Процедурния правилник Общият съд взема решение по разпределянето на съдебните разноски, когато има няколко загубили делото страни. Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски. Общият съд обаче може да реши една от страните да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски и част от съдебните разноски на другата страна, ако обстоятелствата по делото оправдават това.

172 В случая жалбоподателят е поискал EUIPO и встъпилата страна да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. EUIPO е поискал жалбоподателят и встъпилата страна да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски. Встъпилата страна е поискала жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

173 При тези обстоятелства и като се има предвид фактът, че жалбоподателят, EUIPO и встъпилата страна са загубили по няколко от предявените от тях основания, следва да се постанови, че относно съдебните разноски, които са свързани с жалбата по главното производство, жалбоподателят понася една трета от направените от него съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на EUIPO и на встъпилата страна, EUIPO понася две трети от направените от нея съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на жалбоподателя, а встъпилата страна понася две трети от направените от нея съдебни разноски. Встъпилата страна понася съдебните разноски, свързани с насрещната жалба.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

реши:

1) Отменя решението на пети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 8 ноември 2017 г. (преписка R 1724/2016-5) в частта, в която е приел, че оспорваната марка е придобила отличителен характер чрез използването ѝ за стоките и услугите, по отношение на които е с описателен, а не с отличителен характер.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Отхвърля насрещната жалба.

4) Осъжда Crédit Mutuel Arkéa да понесе една трета от направените от него съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на EUIPO и на Confédération nationale du Crédit mutuel, които са свързани с жалбата по главното производство.

5) Осъжда EUIPO да понесе две трети от направените от нея съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на жалбоподателя, които са свързани с жалбата по главното производство.

6) Осъжда Confédération nationale du Crédit mutuel да понесе две трети от направените от нея съдебни разноски, които са свързани с жалбата по главното производство, както и съдебните разноски, свързани с насрещната жалба.

Prek Buttigieg Berke

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 септември 2019 година.

Подписи

i — След първоначалната електронна публикация на този текст е направено изменение в точки 24, 109, 142, 143, 144, 145, 149, 150, 151, 153, 154, 155, 158 и 161.